

Debreceni Ítéltábla
Pf.IV.20.551/2021/6.

A Debreceni Ítéltábla a Répássy Csaba Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Répássy Csaba ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a dr. Gólya Adrienn pártfogó ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében az Egri Törvényszék 2021. november 4-én meghozott 12.P.20.042/2021/36. számú ítélete ellen a felperes részéről 41. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy kötelezi a felperest, fizessen meg az állam javára – az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára – 948 000 (Kilencszáznegyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Megállapítja, hogy az alperes pártfogó ügyvédje másodfokú eljárással felmerült díjának viselésére a felperes köteles.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 1997 elejétől élettársi kapcsolatban éltek, majd 1997. június 28-án házasságot kötöttek egymással. A házassági életközösségük 2006. június hónapban megszűnt. Házasságukat az Egri Városi Bíróság 2008. november 18-án a 21.P.21.202/2007/43. számú ítéletével jogerősen felbontotta.

[2] A bontóperben az alperes csatolta a felek által 2008. október 1-jén kötött megállapodást, mely alapján a felek a 2008. november 18-i tárgyaláson tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt egyezséget kötöttek, amelyet az eljáró bíróság – a jelen ügyben is irányadó „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 148. §-ának (2) bekezdése alapján – jóváhagyott.

[3] A felek megállapodtak abban, hogy a KFT.-ben (a továbbiakban: kft.) a felperes 1 db 50% mértékű, 1 500 000 forint névértékű üzletrésszel rendelkezett. A felperes kijelentette, hogy a kft.-től kilépett és az 1 500 000 forint törzstőkéjének névértékét megkapta. Ezen összeg megfizetésével a tagi jogviszonyából eredő valamennyi igényét kielégítettnek tekintette és a társasággal a tagsági viszonyából, illetve az alperessel szemben a házassági vagyontöredékből eredő további igényt nem támasztott.

[4] A felek a közös tulajdonukban lévő BT. (a továbbiakban: bt.) tekintetében megállapodtak abban, hogy a társaságban a közös tulajdonukat változatlanul fenntartják. Rögzítették, hogy a bt. ellen két – cégjegyzékbe is bejegyzett – végrehajtási eljárás van folyamatban. A felek mint a bt. tulajdonosai akként állapodnak meg, hogy a társaságot először megfelelő gazdasági helyzetbe hozzák akként, hogy a vagyona szükség szerinti értékesítéséből elsődlegesen annak tartozásait rendezik, majd a felek mint tagok által üzletpolitikailag legmegfelelőbb időpontban, de legkésőbb az alapul szolgáló, 2008. október 1-jén megkötött szerződés aláírásától számított 2 éven belül elhatározzák a végelszámolással történő megszüntetését és a végelszámolás során megmaradt vagyont 1/2-1/2 arányban felosztják.

[5] A felek kijelentették azt is, hogy a vagyonközösség megjelöltek szerinti megszüntetése és „az elszámolási módok foganatba menetelével” valamennyi, a házastársi vagyonközösségből eredő igényüket kielégítettnek tekintik és e körben igényt egymással szemben a későbbiekben sem terjesztenek elő.

[6] A felek sem a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt megállapodásukat, sem a perbeli egyezséget nem támadták meg, illetően annak megváltoztatását nem igényelték.

[7] A felek a bt.-t 2000-ben alapították, azt 2002. április 27-én jegyezték be a cégnyilvántartásba. A társaság beltagja az alperes, kültagja a felperes volt, törvényes képviselője 2000. április 27-től 2010. február 26-ig az alperes. Ezt követően a bt.-t az alperes végelszámolóként képviselte 2010. február 26-tól 2013. szeptember 12-ig.

[8] Az Egri Törvényszék Cégbírósága a 2013. szeptember 12-én meghozott Cgt.10-13-000967/2. számú végzésével megindította a bt. kényszertörlesztésre irányuló eljárást, amely tény a Céglőnyben 2013. szeptember 13-án közzétett. Utóbb, a 2013. november 6-án meghozott 8. sorszámú végzésével a cégtörvényességi eljárást megszüntette és kezdeményezte a bt. ellen a felszámolási eljárás megindítását. Az Egri Törvényszék 2014. január 20-án hozta meg a 3.Fpk.10-14-000016/2. számú végzését, amellyel hivatalból elrendelte a felszámolását. 2014. január 22-én felszámolóként a ZRT-t jelölte ki, ezen időponttól kezdődően az adós céget a felszámolóbiztos képviselte.

[9] A felszámolási eljárás során az alperes mint a bt. volt végelszámolója „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában foglalt kötelezettségeit teljesítette, a tevékenységet záró mérleget és a társaság iratanyagát a felszámolónak átadta. A felszámolás során három hitelező jelentett be hitelezői igényt határidőn belül, melyeknek összege 13 318 018 forint volt.

[10] A felszámolási eljárás során több közbenső mérleg készült, amelyek szerint a felszámoló által képviselt bt. 2014. július 21-én felperesként keresetet terjesztett elő a kft. ellen, melyben annak megállapítását kérte, hogy az adós és a kft. által 2009. december 21-én a bélapátfalvai 67/1 hrsz.-ú ingatlan vonatkozásában megkötött adásvételi szerződés érvénytelen, ezért kérte az eredeti állapot helyreállítását. A perrel megtámadott adásvételi szerződésben a felperesi társaságot mint eladót, és az alperesi társaságot mint vevőt az alperes képviselte. Az adásvételi szerződés 3. pontjában a szerződő felek az ingatlan vételárát 500 000 forintban határozták meg, és a vevő arra vállalt kötelezettséget, hogy a vételárát 90 napon belül banki átutalás útján teljesíti az ingatlan végrehajtási jogosultjainak, a TAKARÉKSZÖVETKEZET-nek és az Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalnak (a továbbiakban: APEH).

[11] E perben a társaságok egyezséget kötöttek – 4.G.20.197/2017/3. szám alatt –, amely tartalmazta a vevő azon nyilatkozatát, hogy az eladó keresetét elismeri. Ennek eredményeként megállapodnak abban, hogy a közöttük Egerben, 2009. december 21-én a .../1 hrsz. alatt felvett, természetben B., belterületen található ingatlanra 400 000 + 100 000 forint áfa vételáron létrejött adásvételi szerződés érvénytelen, az ingatlan tulajdonjoga eredeti állapot helyreállítása jogcímén az eladót illeti meg, a vevő ugyanakkor a szerződésben megjelölt 500 000 forint vételárra nem tart igényt, arról kifejezett nyilatkozatával lemond. A felek egyezségét az eljáró bíróság jóváhagyta.

[12] A felszámoló 2019. április 29-én terjesztette elő a felszámolási zárómérleget és kérte annak jóváhagyását. Az Egri Törvényszék a 2019. december 13-án keltezett, 2020. január 7-én jogerőre emelkedett 5.Fpk.10-14-000016/90. számú végzésével a bt. felszámolási eljárását egyszerűsített módon befejezte és az adóst megszüntette.

[13] Az adós tulajdonát képező, a .../1 hrsz.-ú ingatlan tulajdonát a HITELEZŐ részére adta át a Cstv. 57. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint minősülő hitelezői igénye kielégítéseként, és rendelkezett a tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése iránt, egyben megállapította, hogy vagyon hiányában a hitelezői igények ezt meghaladóan nem elégíthetők ki.

[14] A jogerős végzés indokolása megállapította továbbá, hogy az adós másik ingatlana a .../2 hrsz.-ú ingatlan, amelyet a felszámolás során értékesített a felszámoló és a befolyt vételárat a Cstv. 49/D. §-a szerint számolta el a N. hitelezővel.

[15] Még folyamatban volt a felszámolási eljárás, amikor a jelen per felperese 2016. január 19-én házastársi közös vagyon megosztása iránt keresetet terjesztett elő az alperes ellen. Keresetében 30 500 000 forint értékkiegyenlítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy 2008. november 18-án a bt. tulajdonát képezte a ... forgalmi rendszámú tehergépjármű 3 000 000 forint értékben, a .../2 hrsz.-ú ingatlan 4 000 000 forint értékben, a .../3 hrsz.-ú ingatlan 12 000 000 forint értékben, valamint a korábban, a ...9 hrsz. alatt nyilvántartott, megosztás folytán jelenleg már a .../1 és .../2 hrsz. alatt nyilvántartott ingatlan 42 000 000 forint értékben. Utóbb a keresetében megjelölt ingóság helyett a bt. tulajdonát képező ... forgalmi rendszámú M. típusú tehergépkocsi elszámolását kérte, amelyet az alperes a kft. részére értékesített. A tehergépkocsi vételára 3 600 000 forint volt, amelyet az alperes a bt. a hitelezői igényeinek kielégítésére fordított. A .../2 hrsz.-ú ingatlant a bt. végelszámolási eljárásában 8 730 200 forint adó- és köztartozás behajtása érdekében indult végrehajtási eljárásban lefoglalták és a 2012. szeptember 12-én keltezett elektronikus ingatlanárverési hirdetmény tanúsága szerint a becsértékét 1 500 000 forintban határozták meg. A felszámolási eljárás során az ingatlant 2 000 000 forintért értékesítették és a vételárból az állami adóhatóság részére utaltak át a társaságot terhelő adótartozás kiegyenlítése jogcímén 1 130 920 forintot, a vételár fennmaradó része pedig a felszámolási eljárás költségeinek a kiegyenlítését biztosította.

[16] A .../3 hrsz.-ú ingatlan nem volt a bt. tulajdona, arra az alperes tulajdonjogát jegyezték be 2004. évben. Az alperes különvagyont képező ingatlan vonatkozásában a felperes a bontóperben igényt nem érvényesített.

[17] A ...9 hrsz.-ú ingatlan felülepítménye még az 1950-es években épült, amelyet a vételt követően, 2002. és 2005. között felújítottak. A 2008. december 22-én keltezett adásvételi

szerződéssel a bt. értékesítette azt a kft.-nek. Az adásvételi szerződést az eladó és vevő vonatkozásában törvényes képviselőként egyaránt az alperes írta alá, az okiratot ügyvéd szerkesztette. A szerződő felek a vételárat 13 000 000 forintban határozták meg akként, hogy a telek vételára 4 000 000 forint, a felülepítmény vételára 9 000 000 forint volt. Az adásvételi szerződés 3. pontjában a szerződő felek akként állapodtak meg, hogy a vételár ténylegesen nem az eladót illeti, hanem azt a bt. hitelezőivel szemben fennálló tartozás kiegyenlítésére kell fordítani. Rögzítették azt is, hogy az ingatlant a TAKARÉKSZÖVETKEZET javára 10 000 000 forint kölcsön és járulékai erejéig jelzálogjog, ugyancsak a TAKARÉKSZÖVETKEZET javára 10 000 000 forint kölcsön és járulékai erejéig másik jelzálogjog, az APEH javára 7 618 060 forint tartozás és járulékai erejéig végrehajtási jog, míg B. Város Önkormányzata javára 1 108 530 forint adótartozás és járulékai erejéig jelzálogjog terheli. A ...9 hrsz.-ú ingatlan adásvételi szerződésének megkötése csak azt követően történt meg, hogy a felperes eljuttatta az okiratszerkesztő ügyvédhez azt az elektronikus levelet, amelyben az ingatlan értékesítéséhez kifejezetten hozzájárult.

[18] A kft. – melynek 2012. július hónaptól az ügyvezetője SZ.K. – különböző értékelő beruházásokat végzett az ingatlanban. Ugyan a perben kirendelt igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő a 2012. év elején „műszaki állapot becsült forgalmi érték 2008-as árszintje” alapján a ...9 hrsz.-ú ingatlan forgalmi értékét 30 980 000 forintban határozta meg, azonban a 2008. december 22-én keletkezett, a ...9 hrsz.-ú ingatlan vonatkozásában megkötött adásvételi szerződést, annak megkötését követően sem a felperes, sem a felszámoló bíróság előtt nem támadta meg.

[19] A bt. 2008 végén a saját vagyonán felüli vesztesége miatt már nem volt képes a vagyonából fedezni a teljes tartozását, 2008. december 31-én a tőke ellátottsága -7,65% volt. A bt. cégértéke a 2006. évet követően kezdett csökkenni, a 2008. december 31-i cégértéke 18 614 585 forint volt.

[20] A felperes a módosított keresetében 11 850 000 forint tőke és az után 2010. október 1-jétől a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatának és a perköltségének a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[21] Az alperes a felperes keresetének az elutasítását és a perköltségében történő marasztalását kérte.

[22] Az elsőfokú bíróság a – a korábban meghozott ítéletének az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés miatti hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban meghozott – 36. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 1 500 000 forint kereseti illetéket, és megállapította, hogy az alperest képviselő pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárása során felmerült díj viselése a felperes terhére esik.

[23] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét aplainak tartotta. Az volt az álláspontja, hogy a felek által kötött megállapodás alapján kell vizsgálni, hogy a felperesnek alapos-e volt házastársával szembeni keresete. A feleknek a házastársi vagyontársasághoz tartozó vagyontárgyak vonatkozásában a házastársi közös vagyontárgyat megosztó egyezségük hatályos volt azzal, hogy egymással szemben ezen a címen semmilyen követelésük nincs. Ugyanakkor

a felperes a bt. vonatkozásában, a házastársi vagyontársasághoz tartozó cég tekintetében érvényesített bírósági úton igényt az alperessel szemben. Megállapította, hogy a felperes a bontóperben kifejezetten tudott arról, hogy a házastársi vagyontársasághoz tartozó bt. ellen a cégjegyzékbe is bejegyzett végrehajtási eljárás van folyamatban és valószínűsíthetően ennek ismeretében állapodott meg akként az alperessel, hogy a megállapodás aláírásától számított 2 éven belül kerüljön sor a végelszámolással történő megszűnésére, mégpedig úgy, hogy a cég vagyona szükség esetén értékesítésre is kerüljön. A megállapodás aláírásával a felperes kifejezetten elfogadta azt, hogy a bt. tulajdonát képező vagyontárgyak esetleges értékesítése során befolyt vételárakból elsődlegesen a cég tartozásait fizetik meg és a megállapodást megkötő felek kizárólag abban az esetben részesednek a társaság vagyonából, ha végelszámolást követően marad még megosztható vagyon. A megállapodást készítő ügyvéd tanúvallomása alapján megállapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes eljuttatta hozzá azt az elektronikus levelet, amelyben kifejezetten hozzájárult a cég tulajdonát képező, legnagyobb értéket képviselő vagyontárgy, a ...9 hrsz.-ú ingatlan értékesítéséhez.

[24] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bt.-nek nem maradt olyan vagyona, amelyet meg kellene osztani a volt tagok között. Az aggálytalan igazságügyi könyvszakértői szakvélemény szerint a társaság teljes tartozásának 7,65%-a 2008. december 31-én már fedezetlen volt, emiatt a felek által 2008. október 1-jén megkötött megállapodásban foglaltak az év végére el is lehetetlenültek. Már a házassági életközösség megszűnésének időpontjában is az a megállapítás tehető, hogy „kedvezőtlen finanszírozási pályára került” a bt., a 2007. évben már a pénzügyi romlás jelei voltak tapasztalhatók, amelynek eredményeként 2008. évtől kezdődően már „könyveiben is jelentős veszteséget mutatott ki”. A rendelkezésre állt bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által állított alperesi „fedezetelvonásra” ténylegesen nem került sor, ugyanis a házassági vagyontársasághoz tartozó bt. tényleges gazdasági teljesítménye 2006. évtől kezdődően folyamatosan egyre rosszabbá vált, 2008. december 1-jén, a megállapodás megkötésének az időpontjában már komoly tartozások terhelték, ezért az nem nyert bizonyítást, hogy a bt. még 2008. december 22-én is olyan jól működő és prosperáló gazdasági társaság lehetett, amellyel összefüggésben felmerülhetett volna racionálisan a felperes által állított, de nem bizonyított „vagyontörlesztés”. A bt. tényleges tartozásai meghaladták a 11 850 000 forintot és a hitelezőinek teljes kielégítése sem történt meg, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet teljes egészében elutasította.

[25] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben annak megváltoztatását és az alperes kötelezését kérte 11 850 000 forint és annak 2010. október 1-jétől a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai és perköltsége megfizetésére.

[26] Arra hivatkozott, hogy bár az elsőfokú bíróság előtt a hatályon kívül helyező végzés folytán megnyílt a lehetősége annak, hogy az alapeljárás hibáit, mulasztásait, tévedéseit kiküszöbölve helyes döntést hozzon a perbeli jogvitában, azonban ezzel a lehetőséggel nem élt, ítélete megalapozatlan, törvénysértő, a megállapított tényállás hiányos, a bizonyítási teher elosztása aránytalan, az indokolási kötelezettség csak részben teljesített, a jogviszony anyagi jogi megítélése alapvetően téves.

[27] Állította, hogy az alperes a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ellenkezőleg, az előterjesztett bizonyítékai tovább erősítették azt a következetes perbeli állítását, amely szerint egyetlen fillért sem fizetett meg kft. a bt.-nek az „értékesített” vagyontárgyakért. Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében olyan részletek felesleges

elemzésével töltötte ki a tényállást, amely a perben releváns, a perbeli házassági vagyoni megállapodásukban meghatározott 2 éves időtartam (2008. október 1-je és 2010. október 2-a) elé, vagy utána estek.

[28] Az elsőfokú bíróság indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül azt az érvelését, amely szerint a házassági vagyoni igénye érvényesítése során a 2008. októberi állapotokat kell alapul venni. Az azt követő vagyonmozgások esetén az alperesnek a bt. képviselőjeként kötött ügyletei megítélésénél a megbízás nélküli ügyvitel szabályai szerint kell eljárni. Álláspontja szerint nem tartozik a jogvita elbírálásához az, hogy mi lett a felszámolási eljárás eredményeként a bt.-hez tartozó vagyontárgyak sorsa, mint ahogyan az sem, hogy 2008. októberét megelőzően milyen volt a társaság vagyoni helyzete.

[29] Állította, hogy ő csupán a 2012. október 29-i keltezésű végelszámolói levélből értesült a bt. vagyontárgyainak köréről, annál is inkább, mivel évek óta semmilyen információja nem volt a bt.-ben végbement vagyonmozgásról. Jóllehet 2008 októberében is voltak a társaságnak tartozásai, azonban azok összecszerűségéről nem volt tudomása, ezek megjelölése és érvényesítése az alperes bizonyítási terhe volt.

[30] Nem tisztázott, hogy mi lett a sorsa az eladott bélapátfalvai ingatlan és egyéb vagyontárgyak vételárának. Továbbra is fenntartotta, hogy az alperes a vagyontárgyak értékesítéséről nem tájékoztatta, csupán a legnagyobb értékű bélapátfalvai ingatlanról kapott értesítést, de annál is a forgalmi érték mintegy 2/3-át kitevő vételár közlése nélkül. Enélkül pedig megállapítható az alperes megbízás nélküli ügyvivői magatartása és eljárásának nem helyén valósága, valamint ebből eredően a szerződések érvénytelensége.

[31] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tér ki arra, hogy a ...9 hrsz.-ú ingatlan valós forgalmi értéke a szerződéses vételárnak mintegy háromszorosa volt, amely ügyletkötés ezáltal érvénytelennek tekinthető.

[32] Az elsőfokú bíróság összemosta a hitelezői igények törlesztésre történő felhasználását a kft. befizetéseivel. Különösen kirívónak tartotta az elsőfokú bíróság ítéletének a ... forgalmi rendszámú, M. típusú tehergépkocsi értékesítésével összefüggő megállapítását, mivel a perben semmilyen szerződés, pénzügyi bizonylat nem állt rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy a vételárat ki, kinek, mikor, milyen tartozás törlesztésére fizette ki.

[33] Nem vitatta, hogy a felszámolási eljárásban már nem maradt megosztható vagyon, azonban az igénye pontosan az alperes által „egyik zsebéből a másikban áttett” vagyontárgyak elszámolására irányult, ezért a felszámolási eljárás 2020. évi mikénti befejezésének nincs jelentősége. Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes tevékenységét, magatartását jogszerűnek minősítette.

[34] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében – annak tartalma szerint – az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[35] Arra hivatkozott, hogy az ítélet megalapozott, az elsőfokú bíróság döntése a per során benyújtott bizonyító erejű dokumentumok, bizonyítási eljárások, szakértői vélemények, beadványok helyes figyelembevételével történt. Vitatta a felperesnek azt az állítását, hogy csupán a 2012. október 9-i levélből ismerte meg az értékesített vagyontárgyak listáját. Állította, hogy a felperes korábbi ügyvédjének 2013. január 6-án, elektronikus úton megküldték az adásvételi szerződéseket, a bt.-t terhelő tartozások megfizetéséről a befizetési bizonylatokat, 2013. január 28-án pedig az adásvételi szerződésekhez kapcsolódó számlamásolatokat, hitelezői jegyzéket, a hozzá kapcsolódó visszaigazolt egyenlegközlőt, a

megállapodást a bt. és a kft. közötti kifizetés teljesítéséről, amely dokumentumokkal a bizonyítási kötelezettségének eleget tett. Nem felel meg a valóságnak, hogy a felperesnek nem volt tudomása a bt. tartozásainak rendezéséről. A vagyontárgyak értékesítéséből származó vételárak megfizetését igazoló számviteli bizonylatokat is megküldték számára.

[36] Vitatta a felperesnek a szakértői véleményen alapuló 30 000 000 forint ingatlanforgalmi értékre tett hivatkozását, mivel az figyelmen kívül hagyja a 2008. és 2012. év közötti értéknövelő beruházásokat, amelyeknek összege a főkönyvi kivonat szerint is 11 000 000 forint volt. Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy az ingatlan értékesítésével összefüggésben a felperest teljeskörűen tájékoztatta, és ő ennek ismeretében adta meg hozzájáruló nyilatkozatát, amelyben maga is utal a tájékoztatás tényére. Azt nem vitatta, hogy a többi ingóság és ingatlan értékesítésével összefüggésben a tájékoztatás nem történt meg, mivel ő a taggyűlésen hozott döntést úgy értelmezte, hogy 3 000 000 forint érték alatti vagyontárgy értékesítése esetén külön tájékoztatásra nincs szükség.

[37] Állította, hogy a bt. cégvezetőjeként és megbízott végelszámolóként is jogosultsággal rendelkezett a szerződések megkötésére, a szerződések érvényességét több hatósági szerv is ellenőrizte és jóváhagyta. Az ingatlanok tulajdonjogának átvezetése az ingatlan-nyilvántartásban megtörtént. A szerződések tartalmáról a felperesnek már 2012-ben tudomása volt, de azokat nem támadta meg. A ...9 hrsz.-ú ingatlan 2008-as értékesítésével összefüggésben ismételten utalt az ingatlanpiac stagnálásra, az akkori gazdasági helyzetre, amikor a végrehajtási joggal terhelt ingatlant nehezen lehetett értékesíteni. Észrevételezte, hogy a végrehajtási eljárás során sem sikerült azt később eladni.

[38] Állította, hogy a csatolt befizetési bizonylatok alapján hitelt érdemlően bizonyította, hogy a kft. az ingatlan vételárának összegét a megállapodás szerint kiegyenlítette. A befizetést a bt. tartozásának megtérüléseként ismerték el, a kompenzálás a cégek egyező könyvelésében megtalálható. A ... forgalmi rendszámú, M. típusú tehergépkocsi értékesítésével kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy a számla 2013. január 28-i, e-mailben megküldte a felperest képviselő ügyvéd részére, az eredeti bizonylatokat a felszámolótól lehet beszerezni. Utalt arra is, hogy a 2008. október 1-jén megkötött, vagyonközösséget megosztó szerződés szerint a felperes nem a 2008 októberében megvolt vagyoni érték felének megfizetésére tarthat igényt, hanem a megállapodás szerint a felosztandó vagyon – társaság megszűnését követően – megmaradt részére, az pedig a felszámolási eljárás befejezését követően nem maradt.

[39] Állította, a megállapodás megkötésétől kezdve mindent megtett annak érdekében, hogy a megállapodásban rögzítettek teljesüljenek, a bt. tartozásai csökkenjenek, így rosszhiszemű a felperes kijelentése, amely szerint sikeresen „áttette egyik zsebéből a másikba” a bt. vagyontárgyait.

[40] Hangsúlyozta, a felperes semmit nem tett a bt. működése során, vagy a végelszámolás alatt annak érdekében, hogy a társaság gazdasági helyzete javuljon, holott kultagként saját érdeke is ezt kívánta volna. Utalt arra, a társaság értéke a felszámoló által levezetett érvelést alapul véve is csak 7 141 845 forint lehetett, a szakértő azonban nem számolt azzal, hogy ezt az értéket a bt. tartozása is terheli, a végelszámolásnál felosztandó vagyon a cég tartozásainak kifizetése után megmaradó vagyoni érték.

[41] A felperes az alperes fellebbezési ellenkérelmére tett nyilatkozatában változatlanul fenntartotta a fellebbezését, kiemelte, hogy mind az alperes nyilatkozata, mind az elsőfokú bíróság ítélete gondosan kerüli annak a vitathatatlan ténynek a rögzítését, hogy a bt. és a kft.

ténylegesen „fizikailag” egy és ugyanazon személy, azaz az alperes. Ezt a ténybeli és jogi állapotot jelezte akként, hogy az alperes „egyik zsebéből áttette a másikba” a bt. vagyonát.

[42] Állította, hogy az ingatlanforgalmi szakértőt az ingatlan kívülről látható beruházásairól tájékoztatta, ezen beruházások értéknövelő hatását leszámítva adta meg a szakértő a szakvéleményét.

[43] Az ítéltáblának – a jelen eljárásban az ügy indulására tekintettel még alkalmazandó – 1952. évi Pp. 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéltábla az 1952. évi Pp. 256. §-ának (4) bekezdése alapján – utalva az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének *f)* pontjára – a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

[44] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[45] Az elsőfokú bíróság a tényállást a peres felek előadásainak, a kihallgatott tanúk vallomásainak, a rendelkezésre állt okirati bizonyítékoknak az egybevetése, azoknak az 1952. évi Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő értékelésével állapította meg és abból érdemben helyes következtetésre jutott. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, mindössze a felperes fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá a következőkre.

[46] Mindenekelőtt kiemeli az ítéltábla, a felperes alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása körében indokolatlanul tulajdonított jelentőséget a 2008. október 1-je előtti és a 2010 októbere utáni időszaknak és nem csak a vagyonjogi megállapodásban foglaltak teljesülését vizsgálta.

[47] A felperes házassági vagyonjogi igényt érvényesített az alperessel szemben, ezért a kereset elbírálása szempontjából ügydöntő jelentőséggel bírt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás.

[48] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból a megállapodásból, amelyet a felek a házasság felbontását megelőzően kötöttek egy ügyvéd előtt, és melyet – annak időközbeni teljesülésével – a bontóperi tárgyaláson egyezségbe is foglaltak.

[49] A perben a kereseti igény szempontjából a megállapodás releváns eleme volt, hogy a felperes, aki fele arányban tulajdonosa volt a kft.-nek, a tagsági jogviszonyát megszüntette és üzletrészét értékesítette az alperesnek, míg a bt. vonatkozásában a felek megtartották a tagi részesedésüket. Annak ismeretében, hogy a bt. ellen két – cégjegyzékbe bejegyzett – végrehajtási eljárás volt folyamatban, a társaságot először megfelelő gazdasági helyzetbe akarták hozni akként, hogy a társaság vagyona szükség szerinti értékesítéséből elsődlegesen a cég tartozásait rendezik, majd az üzletpolitikailag legmegfelelőbbnek tartott időpontban, de legkésőbb 2 éven belül elhatározzák a társaság végelszámolással történő megszüntetését és a végelszámolás során megmaradt vagyont 1/2-1/2 arányban felosztják.

[50] A megállapodás megkötésekor a felek előtt ismert volt a bt. vagyoni helyzete, a társasági részesedésük megfelelt a házassági közös vagyoni részesedésüknek (különvagyoni igénye egyiküknek sem volt), megállapodásuk pedig mint tagokat mindkettőjüket kötelezte. Kiemeli az ítéltábla, hogy alapvetően más lett volna a helyzet abban az esetben, ha az egyik házastárs/volt házastárs nem tagja a társaságnak, ezáltal nincsenek olyan tulajdonosi jogosítványai, amelynek gyakorlásával egyrészt ellenőrizheti a társaság és az üzletvezető törvényes működését, másrészt a házassági közös vagyoni részesedésével azonos arányban részt vehet a társaság döntéseinek meghozatalában.

[51] A perbeli esetben azonban az alperes nem egyedül működtette a bt.-t, nem egyedül hozta meg a társaság döntéseit, az alperesnek mint kültagnak ugyanazon jogosultságai voltak, más kérdés, hogy a beltág felelőssége, helytállási kötelezettsége a teljes vagyonára kiterjedt.

[52] A felperes tagsági jogai egy részét gyakorolta, a tagok gyűlésén képviseltette magát, iratok megküldését kérte ügyvédjén keresztül, de azt sem vitatta, hogy írásban hozzájárulását adta a társaság tulajdonát képező nagy értékű ingatlan értékesítéséhez.

[53] Az, hogy a hivatkozott időszakban nem rendelkezett elegendő információval a bt. működtetéséről, vagy hogy nem vett részt a társaság gazdasági helyzetének konszolidálásában, saját felróható magatartása, amelyre a jelen eljárásban eredménnyel nem hivatkozhat. Minthogy arra sem, hogy a belpátfalvai ingatlan értékesítési feltételeivel nem volt tisztában. Hozzájáruló nyilatkozatát ugyanis további feltételhez, egyéb információ biztosításához nem kötötte, abban kifejezetten utalt az alperes tájékoztatására, a bt. és a kft. által kötött szerződést pedig feltűnő értékaránytalanság miatt nem támadta meg.

[54] A felek már a bontóperi egyezségükben megállapodtak vagyontárgyaik szükség szerinti értékesítésében és abban, hogy a vételárból elsődlegesen a cég tartozásait fedezik. Szerződési akaratuk nem irányult a társaság hosszú távú működtetésére, mivel abban állapodtak meg, hogy legkésőbb 2 éven belül elhatározzák a társaság végelszámolását és a megmaradt vagyont egyenlő arányban megosztják.

[55] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes a megállapodás alapján de facto a társaság megszűnését követően megmaradt vagyon megosztására tarthatna igényt. A felszámolási eljárásban a társaság hitelezőinek teljes kielégítése sem történt meg, ezért az elsőfokú bíróságnak helyes volt az a megállapítása is, hogy nincs olyan vagyon, amelynek felosztásáról a bíróság gondoskodhatna.

[56] A társaság létszakaszából, a felek megállapodásából és a felperes tagsági jogviszonyából adódóan nem volt lehetőség az általa hivatkozott 2008. október 1-je és 2010. októbere közötti létszakasz kiemelésére, minthogy a felperest mint társasági tagot a társaság működésének kockázata nem csak ebben az időszakban terhelte és terhelték a tagsági jogviszonyból eredő kötelezettségek is.

[57] A felszámolási eljárás során maga a felszámoló is gondosan vizsgálta a társaság működését, a kft. felé fennálló esetleges kintlévőség behajtásáról is döntött volna, annak megállapítását az alperes által átadott iratanyag biztosította volna. Az adósnak a kft.-vel kötött

szerződését a felszámoló az adós nevében meg is támadta, jóllehet az eredeti állapot helyreállítását követően a felszámolási eljárásban ezen ingatlan értékesítésére nem került sor.

[58] Figyelembe vette az ítéltábla, hogy a felperesnek bármikor lehetősége lett volna arra is, hogy a bt.-ből kilépjen, tagsági jogviszonyának megszüntetése esetén mint kilépő taggal a társaságnak el kellett volna számolnia, ez esetben még a társaság működési létszakaszában megilletthette volna vagyoni részesedésének ellenértéke, amely a perbeli esetben a házassági közös vagyonból, őt megillető résszel azonos volt.

[59] Mivel azonban a felek mindketten tagjai voltak a társaságnak, megállapodásuk eltérő rendelkezést a házastársi közös vagyon megosztásáról nem tartalmazott, így megállapodásukkal egyezően, de attól függetlenül is a bíróság csak a meglévő vagyon megosztásáról rendelkezhetett. A felszámolást követően pedig megosztható vagyon nem maradt.

[60] A felperes nem bizonyította a per során azt sem, hogy az alperes az általa hivatkozott időpontban olyan magatartást tanúsított, amely az ő tagsági jogai gyakorlását, akár törvényességi felügyeleti eljárás kezdeményezését ne tette volna lehetővé. A felperesnek pedig lehetősége volt arra, hogy fellepjen tagsági jogai érdekében. Már az általa hivatkozott időszakban is kérhette volna iratok megküldését, gyakorolhatta volna iratbetekintési jogát is. Hozzájárult a belapátfalvai ingatlan értékesítéséhez, amely ingatlan vételárának a kifizetését a kft. részéről az alperes igazolta. A bt. hitelezőinek teljes körű kielégítésére a felszámolási eljárás befejezésekor vagyon hiányában nem volt lehetőség, így ha a társaság nagyobb vagyonnal rendelkezett volna, az sem a felperest, hanem a társaság hitelezőit illette volna.

[61] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján – lényegében helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[62] Észlelte azonban az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a hatályon kívül helyező végzésben megállapított fellebbezési illeték viseléséről, ezért azt pótolta az 1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján, erről ugyanis hivatalból köteles döntenie a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül.

[63] A jelen ismételt eljárásban pedig a felperesnek nem kellett újra lerónia a fellebbezési illetéket, figyelemmel „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra.

[64] Az ítéltábla az 1952. évi Pp. 87. §-ának (2) bekezdése alapján határozott – az összeg megjelölése nélkül – az alperes pártfogó ügyvédje díjának felperes általi viseléséről, figyelemmel az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdésére is, mert a fellebbezése nem vezetett eredményre.

Debrecen, 2022. február 23.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró